

Tekst: Pam van der Veen

Ellen (43): „Ik heb nauwelijks een jeugd gehad. Mijn stiefvader mishandelde mij en mijn moeder. Ik werd uit huis geplaatst en bracht mijn kindertijd door in tehuizen en pleeggezinnen. Om uit die situatie te komen, ben ik op mijn 18de getrouwd met een man die ik in de discotheek had leren kennen. Maar zo lief en aardig als hij in het begin leek, zo gewelddadig bleek hij later. Ik ben zes keer bij hem weggelopen, uiteindelijk weggebleven en heb daarna op

heel veel verschillende plekken gewoond.

Ik kwam terecht in een verkeerde situatie. Ik wil er niet te veel over uitweiden, maar het was in Duitsland, mijn paspoort werd afgepakt, ik werd gedrogeerd en mishandeld en er kwamen mannen langs. Met hulp van vrienden wist ik naar Nederland te ontsnappen en kon ik terecht in een opvanghuis. Daar ontdekte ik dat ik zwanger was, al zes maanden. Te laat voor een abortus, maar dat wilde ik ook niet. Het is toch een klein leventje dat in je groeit. Zo kwam ik met de Fiom (Stichting gespecialiseerd in hulp bij ongewenste zwangerschap en afstammingsvragen, red.) in aanraking. ‘Wat wil jij voor jouw kindje?’ vroegen ze daar. ‘Het beste’, zei ik. En het beste was dat ik het niet zelf zou opvoeden. Ik was te jong, zelf nog een kind. Door alles wat ik heb meegemaakt, zou ik niet het goede voorbeeld kunnen geven. En er waren zat mensen die zelf geen kinderen konden krijgen, maar bij wie mijn kind wel een toekomst zou hebben.

Mijn dochter lag in stuitligging. De artsen stelden een keizersnee voor, maar ik wilde een gewone, natuurlijke bevalling. Ik wilde het meemaken, voelen, er onderdeel van zijn. En ik wilde me tijdens haar geboorte niet laten drogeren, want onder die omstandigheden was ze ook al verwekt. Het was een zware bevalling, ik moest ingeknipt worden en toen mijn dochter er eenmaal was, mocht ik haar niet vasthouden. Wel werd ze in haar ziekenhuisledikantje naar me toegereden. Ze hilde, maar zodra ze me zag, viel ze stil. Een prachtig kindje was het. We hebben een tijdje naar elkaar gekeken, en ik wist: ik zal haar nooit in mijn armen hebben. Ik voelde spijt, maar de wetenschap dat het zo echt beter was, woog zwaarder. Toen ze de kamer werd uitgereden, wenste ik haar een heel goed leven toe. Wat ik mezelf toewenste, kan ik niet zeggen. Dat doet te veel pijn.

In de maanden daarna werd ik opgevangen door een vriend en de Fiom. Ik voelde me heel erg leeg. Ik sliep slecht, had nachtmerries. Droomde bijvoorbeeld dat mijn buik was opengescheurd en mijn kindje verdwenen. Dan werd ik huilend wakker. Om afleiding te vinden, ben ik hard en veel gaan werken als verkooptster. Even leek dat goed te gaan, maar toen kreeg ik een inzinking. Ik hilde de hele tijd, ik at en dronk niet meer, er kwam niks meer uit m'n handen. ‘Borderline’, zei de ggz. Dat was een diagnose die destijds nogal in was. Pas veel later kwam er een arts op het idee dat ik leed aan depressie en posttraumatisch stressyndroom en kreeg ik de juiste medicatie.

‘Ik wilde het beste voor mijn kindje’

Wat moet je doen als je twee keer een kind krijgt dat je niet zelf kan opvoeden? Ellen stuit op een taboe.

Na een paar jaar ontving ik via de Fiom een brief. Van mijn dochter. 'Lieve mama', stond erboven. Wat was ik blij! Ze schreef dat ze lieve ouders had gekregen en een fijn leven had. Ook stuurde ze foto's, die ik met haar brieven in een kistje bewaarde. Steeds als ik erin keek, was ik zo trots op haar. 'Wanneer mag ik mijn dochter zien?' vroeg ik meerdere keren aan de Fiom. Toen ze een jaar of elf was, stemden de adoptieouders toe. Ik sprong een gat in de lucht, maar was ook heel zenuwachtig. Hoe zou het zijn om eindelijk mijn kind te ontmoeten? We spraken af bij de Fiom, ik kwam de kamer binnen en zag haar zitten. Zo'n mooie, open glimlach had ze. We gaven elkaar een hand en zaten allebei vol met vragen. Zij wilde weten wat ik deed, of ik een relatie had, of ik nog andere kinderen had gekregen. Het moet voor haar ook heel onwettelijk geweest zijn om opeens oog in oog te staan met haar biologische moeder. Ik had mijn vragen allemaal op papier gezet, maar ben de helft vergeten te stellen. Wel zag ik dat het goed met haar ging, dankzij haar adoptieouders die haar alle kansen konden geven. Ik was ze daar heel dankbaar voor, en dat ben ik nog steeds.

Zelf zat ik op dat moment nog altijd niet op het juiste spoor. Ik zat weer in een verkeerde scene, in mijn omgeving werd veel drugs en alcohol gebruikt en ik had een relatie met een verkeerde man. En hoewel ik sinds de adoptie heel zorgvuldig aan de pil was, raakte ik door antibioticagebruik toch zwanger. Mijn vriend wilde de baby niet en liet me zitten. Wéér stond ik er alleen voor: geen vaste baan, verkeerde vrienden, slechte vooruitzichten. En

'Ik voelde spijt, maar de wetenschap dat het zo echt beter was, woog zwaarder'

dat met mijn achtergrond – ook dit kindje kon ik niet zelf houden. Maar ik had een familielid dat geen kinderen kon krijgen en graag voor de baby wilde zorgen. Jeugdzorg was er enorm op tegen, noemde het 'belangenverstrengeling', maar ik heb het doorgedrukt. Mijn zoon is in de familie gebleven. Eén keer per maand zie ik hem. Hij komt naar me toe, noemt mij 'mama Ellen', geeft me een dikke knuffel en zegt: 'Ik hou van je.'

Mijn dochter is inmiddels meerderjarig, maar we hebben momenteel geen contact. Ze is boos en verbitterd omdat ik haar nooit heb verteld wie haar vader is. Maar wat had ik moeten zeggen? Dat ik verkracht ben in Berlijn? Daar kan je toch niet mee aankomen bij je kind? Toch zal ik dat binnenkort moeten doen. Ze is er nu oud genoeg voor en heeft er recht op te weten hoe en door wie ze verwekt is. En dan maar zien hoe ze daarop reageert.

Twee keer heb ik een kind gekregen dat ik niet zelf kon opvoeden. 'Je moet je laten steriliseren', zei de vrouw van Bureau Jeugd-

'Ik wilde me tijdens haar geboorte niet laten drogeren, want onder die omstandigheden was ze ook al verwekt'

zorg tegen mij. Het kreng. Als je je kind ter adoptie afstaat, zijn er heel wat mensen die daar iets van vinden. De één vindt het een dappere beslissing, de andere noemt je een ontaarde moeder. Het is een taboe: zoiets doe je niet. Het is slecht. Maar dat is onterecht, vind ik. Want moet je kijken hoe mijn kinderen terecht zijn gekomen. Ze hebben het op alle fronten beter dan bij mij, qua financiën, stabiliteit, huisvesting, opleiding, toekomst. Het leven dat ze nu leiden, had ik ze niet kunnen bieden. Hoe pijnlijk ook, ik had het zelf niet beter kunnen doen." ■